



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci **navrhovatele: MUDr. J. S.**, bytem x, zastoupeného Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem Frank Bold advokáti, s. r. o., se sídlem Údolní 33, Brno, proti **odpůrci: Město Říčany**, se sídlem Masarykovo nám. 53/40, Říčany, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy ze dne 28. 5. 2014, čj. 67879/2011/MURI/OUPRR/493 - územní plán města Říčany,

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy – územní plán města Říčany vydaný usnesením zastupitelstva města Říčany pod čj. 67879/2011/MURI/OUPRR/493 dne 28. 5. 2014, **s e z r u š u j e** v části textového a grafického vymezení plochy NSG – smíšené nezastavěné území – zeleň segregáční na pozemcích parc. č. x. v k. ú. S. u Říčan, a to ke dni právní moci tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce **j e p o v i n e n** zaplatit navrhovateli na náhradě nákladů řízení částku 17.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám **Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se návrhem podaným u Krajského soudu v Praze domáhá zrušení opatření obecné povahy – územního plánu města Říčany vydaného usnesením zastupitelstva města Říčany pod čj. 67879/2011/MURI/OUPRR/493 dne 24. 7. 2014, a to v textové a grafické části vymezení plochy NSG – smíšené nezastavěné území – zeleň segregáční (dále jen „NSG“) a vymezení hranic zastavitelného území na pozemcích parc. č. x a x v k. ú. S. u Říčan.

Navrhovatel předeslal, že územní plán v napadené části změnil funkční využití jeho výše označených pozemků, čímž byl zkrácen na svých právech, zejména právu vlastnickém jakož i právu na ochranu soukromí. V rámci opakovaného veřejného projednání návrhu územního plánu vznesl námitku proti navrhovanému využití uvedených pozemků právní předchůdce navrhovatele. Navrhovatel pak obdobné námitky vznesl i v rámci 2. a 3. opakovaného veřejného projednání návrhu. Všechny tyto námitky odpůrce zamítl. Navrhovatel je vlastníkem pozemku parc. č. x v k. ú. S. u Říčan s rodinným domem. Dále je vlastníkem pozemků parc. č. x a x v témže k. ú. Část pozemku parc. č. x spadá pod funkční využití BV - bydlení v rodinných domech – venkovské (dále jen „BV“), s čímž navrhovatel souhlasí. Nesouhlasí naopak s tím, že zbývající část uvedeného pozemku a celý pozemek parc. č. x podléhají dle napadeného územního plánu využití NSG. Podle územního plánu účinného do 14. 6. 2014 se přitom část pozemku parc. č. x a pozemek parc. č. x nacházely v polyfunkčním území všeobecně obytné území - OV (dále jen „OV“) a z části v monofunkční ploše doprovodná a izolační zeleň – DZ (dále jen „DZ“).

Navrhovatel předně namítá neodůvodněnost vymezení segregáční zeleně na uvedených pozemcích. Uvedl, že si je vědom ustálené soudní judikatury, podle níž nelze obecně dovodit existenci subjektivního práva vlastníka pozemku, aby v rámci nově přijímané územně plánovací dokumentace byla jeho nemovitost zahrnuta do konkrétního funkčního využití, a že do stanovení funkčního využití území mohou správní soudy zasahovat jen omezeně. Přesto však s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Ao 2/2008-62 správním soudům přísluší přezkoumávat, zda pořizovatel územního plánu postupoval zákonem předepsaným způsobem, zda zvolené řešení není v rozporu s požadavky hmotného práva, případně zda nejde o řešení ve vztahu k navrhovateli zjevně nepřiměřené, které představuje reálné porušení jeho vlastnického práva a které nelze odůvodnit ani veřejným zájmem na využití území v souladu s cíli územního plánování uvedenými v § 18 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Funkční vymezení zmíněných pozemků je předně zcela v rozporu s účelem a charakterem segregáční či obecně izolační zeleně. Z § 9 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), kterou má pořizovatel územního plánu povinnost dodržovat, vyplývá, že plochy izolační zeleně souvisejí s dopravními stavbami a jejich účelem je ochrana okolních pozemků před nepříznivými vlivy dopravy. Shodný závěr plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Aos 5/2013-45. V případě napadeného územního plánu plocha segregáční zeleně na pozemcích navrhovatele postrádá jakýkoliv smysl a opodstatnění, jelikož se zde žádná stavba dopravní infrastruktury nenachází a nacházet ani nemá. Předmětné území a blízké okolí je samo o sobě klidovou zónou a není zde plánována žádná výstavba silnice. Navíc i po odstranění plochy segregáční zeleně z pozemků navrhovatele by zde zůstal užší pás této zeleně vedoucí přes pozemek parc. č. x ve vlastnictví odpůrce. I tento zbývající pás by poskytoval s ohledem na klidný charakter (a neexistenci staveb dopravní infrastruktury) dané lokality dostatečně široké pásmo pro oddělení sídelních a krajinných prostor. Vymezení plochy NSG v napadeném územním plánu vychází historicky z toho, že zde předchozí územní plán počítal s koridorem obchvatu silnice I/2, který vyplýval z nadřazené územně plánovací dokumentace. Koridor spolu se svým ochranným pásmem zasahoval na pozemky navrhovatele, proto bylo potřeba oddělit zamýšlený obchvat od okolních pozemků právě pásmem izolační zeleně. Poté, co bylo od záměru obchvatu upuštěno a bylo odstraněno ochranné pásmo uvedené silnice v dané lokalitě, zcela zanikl jakýkoliv důvod pro vymezení funkční plochy předmětného území jako plochy NSG.

Další námitka navrhovatele spočívá v neproporcionalitě napadené části územního plánu. Vymezení uvedených pozemků navrhovatele jako plochy NSG má zcela zásadní dopad do jeho vlastnického práva a práva na soukromí. V návaznosti na srovnání regulativů předchozího územního plánu a napadeného územního plánu navrhovatel uvedl, že důležitým aspektem funkčního využití plochy NSG je nemožnost oplocení předmětných pozemků. Tato skutečnost byla potvrzena i přiloženým usnesením stavebního úřadu, jímž bylo zastaveno územní řízení o umístění oplocení (zahájené ještě za účinnosti předchozího územního plánu) právě s ohledem na změnu územního plánu. Navrhovatel se nedomáhá toho, aby mohl na svých pozemcích umísťovat např. stavby pro bydlení, spokojil by se s vymezením dotčených pozemků jako plochy ZS - zeleň soukromá a vyhrazená (dále jen „ZS“), které odpovídá charakteru a využití dotčeného území a umožnilo by oplocení pozemku realizovat. Oplocení daného území je naprosto zásadní nutností pro řádný, bezpečný a svobodný výkon vlastnického práva navrhovatele k pozemkům, stejně tak jako pro nerušenou realizaci práva na soukromý a rodinný život. Funkční využití NSG však navrhovateli takový výkon práva znemožňuje. Pokud navrhovatel nemůže své pozemky oplotit, nemůže na nich umísťovat žádné předměty, jelikož bez oplocení zde není možné zamezit krádežím či pohybu cizích osob. Esenciální součástí výkonu vlastnického práva je přitom i možnost chránit svůj majetek před poškozením či odcizením, což je v důsledku svévolného vymezení ploch NSG navrhovateli znemožněno. Nemožnost oplotit pozemek dále zásadním způsobem narušuje i právo navrhovatele na soukromý a rodinný život. Dalším zásadním důvodem pro oplocení předmětného území je pro navrhovatele bezpečnost při pohybu malých dětí na vlastním pozemku. I pokud by bylo úmyslem pořizovatele zachovat na uvedených pozemcích plochu zeleně, což navrhovatel nerozporuje, je zřejmé, že jedině díky oplocení by byl navrhovatel jako vlastník pozemků schopen náležitě je ochránit před negativními vlivy a zeleň uchovat.

Navrhovatel v této souvislosti dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 1 Ao 1/2009-120), podle něhož zásahy územního plánu do vlastnického práva musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona. Při tvorbě územního plánu je třeba též řídit se „*zásadou subsidiarity a minimalizace zásahů do vlastnických a jiných věcných práv*“. Změna funkčního využití pozemků navrhovatele je zcela v rozporu s uvedenými zásadami. Ve vymezení pozemků jako plochy NSG předně nelze nalézt žádný legitimní veřejný zájem, který by takové vymezení opodstatňoval. Plochy NSG jsou pouze reliktem po zamýšleném obchvatu, od jehož realizace se však upustilo. I pokud by snad byl potenciálně shledán nějaký legitimní zájem na vymezení ploch NSG v daném území, toto vymezení by nesplňovalo požadavek subsidiarity a minimalizace zásahů do vlastnických práv. Odpůrce vlastní pozemek sousedící s předmětným územím, který poskytuje dostatečně široké pásmo pro oddělení sídelních a krajinných prostor. Napadená změna funkčního využití území proto představuje naprosto nepřiměřené, nelegitimní a nejméně šetrné řešení, o němž se zmiňuje judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 6 Ao 3/2009-76). Z judikatury navíc vyplývá, že do práv dotčených vlastníků může být územně plánovací dokumentací zasaženo pouze nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Z hlavního výkresu grafické části napadeného územního plánu je však zcela zřejmé, že pořizovatel přistupoval při vymezení ploch NSG (u nichž oplocení není možné) a ploch ZS (u nichž oplocení možné je) zcela svévolně a nejednotně. Důsledkem toho je stav, na základě něhož z původně celistvého pruhu DZ v předchozím územním plánu došlo k přerušení linie pásu segregace zeleně. Došlo tedy k určité diskontinuitě celé plochy segregace zeleně. Plocha NSG končí na pozemcích navrhovatele, následně na ně navazuje pruh pozemků vymezených jako plocha ZS,

kteře byly v rámci změn nového územního plánu převedeny z funkční plochy NSG na ZS. Jedná se o pozemky se stejným hlavním využitím a totožného charakteru. Proto by mělo být předmětné území také zahrnuto do stejného funkčního využití, jako jsou výše uvedené pozemky. Vymezení ploch NSG na pozemcích navrhovatele představuje neproporcionální zásah do jeho vlastnického práva, který mu znemožňuje ochranu, péči a nerušené užívání pozemků, přičemž tento zásah nesleduje žádný legitimní cíl, nejedná se o nejméně šetrnou variantu a navíc se jedná ve vztahu k sousedním pozemkům o svévolný zásah. Navrhovatel dodal, že část jeho pozemků nacházejících se v ploše NSG je vymezena mimo zastavěné i mimo zastavitelné území obce, na rozdíl od zmíněných pozemků svévolně zařazených do ploch ZS, které jsou zařazeny do zastavitelného území. Umisťovat stavby, včetně oplocení, je v nezastavěném území možné pouze v souladu s § 18 odst. 5 stavebního zákona, přičemž napadený územní plán k tomu uvádí, že v nezastavěném území se oplocení připouští výhradně ve vztahu k pozemkům a stavbám, u nichž převažuje odpovídající využití. S ohledem na výše uvedené navrhovatel z opatrnosti napadl i vymezení zastavitelného území na předmětných pozemcích v grafické části územního plánu. Není totiž zřejmé, zda by v případě vyhovění tomuto návrhu při pořízení změny územního plánu byla nutně jeho obsahem i změna hranic zastavitelného území, resp. zda by stavební úřad oplocení předmětných pozemků navrhovatele v nezastavěném a mimo zastavitelné území povolil.

Navrhovatel dále namítl, že napadený územní plán je ve vztahu ke změně, kterou došlo k znemožnění oplocení dotčených pozemků, nepřezkoumatelný a v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. Má s odkazem na § 18 odst. 2 a § 19 odst. 1 písm. c) stavebního zákona za to, že změna regulace v případě jeho pozemků zde uvedené cíle a úkoly nesplňuje. Řešení zvolené odpůrcem totiž nelze považovat za komplexní, neboť svévolně vymezuje přerušovaný pás segreganční zeleně, který má zřejmě chránit neexistující dopravní koridor. Odpůrce k takové změně přistoupil, aniž by provedl úvahu o prověření a posouzení potřeby takové změny a veřejný zájem na jejím provedení a aniž by uvedl, jaké přínosy taková změna bude mít. I pokud by takovou úvahu učinil, není vůbec z odůvodnění územního plánu zřejmé. Opatření obecné povahy je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Podle judikatury lze na odůvodnění opatření obecné povahy klást obdobné nároky jako na odůvodnění rozhodnutí, přičemž povinnou součástí odůvodnění územního plánu je i odůvodnění souladu s cíli a úkoly územního plánování. Nejvyšší správní soud přitom ke konstatování nepřezkoumatelnosti územního plánu ve vztahu k požadavkům podle § 18 a § 19 stavebního zákona přistupuje zejména tehdy, pokud odůvodnění územního plánu obsahuje opravdu pouze citaci nebo parafrázi zákonných ustanovení. V případě napadeného územního plánu je veškeré odůvodnění v tomto ohledu naprosto formální, tvoří přibližně polovinu jedné strany textu a omezuje se na parafrázi § 18 a § 19 stavebního zákona, aniž by bylo jakkoliv konkretizováno ve vztahu k regulovanému území.

Závěrečná námitka navrhovatele se pak týká nerealizovatelnosti plochy NSG na jeho pozemcích. Pokud je plocha izolační zeleně vymezena v souvislosti s koridorem dopravní infrastruktury, bývá zpravidla vymezena jako veřejně prospěšná stavba či opatření, pro kterou lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit. Dalším řešením často bývá, že se koridor pro dopravní stavbu vymezí jako širší s tím, že zahrnuje i plochy určené pro izolační zeleň, která má tvořit hygienickou bariéru vůči okolnímu prostředí. V daném případě však plocha NSG na pozemcích navrhovatele nebyla vymezena jako veřejně prospěšná stavba nebo opatření, proto není zřejmé, jakým způsobem chce pořizovatel plochu segreganční zeleně na pozemcích navrhovatele realizovat. Předmětné území je totiž zatravněné bez vzrostlých dřevin a drobných lesních porostů, přičemž hlavním využitím ploch určených pro segreganční zeleň

má být osazení vysoké zeleně. To však nebude možné docílit bez vůle vlastníka pozemků. Opatření obecní povahy je tak v napadené části i nerealizovatelné.

Odpůrce navrhl zamítnutí návrhu. Předně odmítl konstatování navrhovatele, že předmětné pozemky byly dříve zastavitelné. Navrhovatel sám uvádí, že část pozemků byla vedena v ploše DZ. Vydaný územní plán upravil rozsah zastavitelné plochy, rozšířil ji nad rámec do té doby platného územního plánu. Plochu DZ zmenšil a navrhl zde plochu NSG, která se svými podmínkami podobá ploše DZ. Segregační zeleň v této části má několik funkcí. Jednak izoluje obytnou zástavbu od nově navrhované komunikace spojující místní část S. a silnici č. II/101, která je územním plánem vymezena jako plocha s rozdílným způsobem využití. Segregační zeleň dále mimo jiné snižuje dopady větrné eroze a další její důležitou funkcí je zvýraznění oddělení sídelních území od krajinných. Ve vztahu k neproporcionalitě napadené části územního plánu dodal, že plocha NSG není v dané lokalitě vymezena pouze na pozemku navrhovatele, ale územní plán ji navrhl také na sousední pozemky, mimo jiné i na pozemky ve vlastnictví odpůrce (parc. č. x). Nejedná se tak o projev neproporcionality, neboť odpůrce uvedené využití navrhoval jak na pozemky ve svém vlastnictví, tak i na pozemky ostatních vlastníků v závislosti na objektivních podmínkách v okolí. Navrhovatel navíc již při koupi pozemku od předchozího majitele neměl důvod očekávat, že na předmětných pozemcích lze automaticky umístit oplocení. Na ploše DZ bylo výjimečně přípustné umísťovat doplňkové stavby účelově vázané na způsob využití těchto ploch. Toto výjimečně přípustné využití mělo být posuzováno zastupitelstvem. Nebylo tedy zřejmé, jakým způsobem by zastupitelstvo posoudilo žádost o oplocení. Jednalo se však pouze o posouzení zastupitelstva a samotné rozhodnutí o tom, zda plot lze na daný pozemek umístit v souladu s územním plánem, bylo a je vždy na stavebním úřadu.

Odpůrce dále reagoval na tvrzení navrhovatele, podle něhož pořizovatel postupoval při vymezení ploch NSG a ploch ZS zcela svévolně a nejednotně. Zdůraznil, že plochy v uvedené lokalitě jsou zcela logicky navrhované s přihlédnutím k místní situaci. Pozemky navrhovatele se nalézají v blízkosti nově navrhované komunikace. Segregační zeleň pak neplní pouze funkci izolace od dopravních staveb, ale mimo jiné též snižuje dopady větrné eroze. Pozemky, které byly dříve také v ploše plánovaného koridoru severního obchvatu Řičan, se nalézají dále od nově navrhované komunikace a také lze konstatovat, že vliv větrné eroze v tomto území je zcela nepochybně nižší. Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost a rozpor s cíli a úkoly územního plánování, odpůrce konstatoval, že napadený územní plán je zpracován v souladu s úkoly a cíli územního plánování. Územní plán nahrazuje doposud spíše kvantitativní rozvoj rozvojem zdůrazňujícím kvalitu a vyváženost prostředí. Je zpracován v souladu s principy udržitelného rozvoje, rozvíjí hospodářský, sociální a přírodní pilíř udržitelného rozvoje. Vzhledem k tomu, že předchozí územní plán neumožňoval automaticky oplocení pozemků navrhovatele, odpůrce navržené využití spatřuje jako adekvátní. Odůvodnění umístění segregační zeleně je pak uvedeno např. na str. 8 odůvodnění územního plánu, dále např. na str. 15 a 32. Odůvodnění souladu územního plánu s cíli a úkoly územního plánování je dle odpůrce dostatečné a plně přezkoumatelné. K nerealizovatelnosti plochy NSG na pozemcích navrhovatele pak odpůrce dodal, že územní plán v souladu s § 43 stavebního zákona stanovil základní koncepci rozvoje. Při snaze minimalizovat zásah do vlastnických práv v nezbytně nutné míře nebyla vymezena plocha NSG v předmětné lokalitě jako veřejně prospěšná stavba či opatření. Realizovatelnost segregační zeleně není nezbytně závislá na statutu veřejně prospěšné stavby či opatření. Odpůrce územní plán schválil jako dlouhodobý koncepční podklad pro rozvoj území, který může mimo jiné použít jako podklad pro případný výkup pozemků za účelem dosažení koncepčního řešení. Územní plán nenutí

současného vlastníka k realizování segreganční zeleně, avšak omezuje využití pozemku takovým způsobem, který by v budoucnu znemožnil využití tohoto pozemku k uvedenému účelu. K tomu odpůrce dodal, že při obhlídce na místě shledal, že v současné době se na pozemcích navrhovatele již nalézá stavba oplocení, která byla postavena částečně v rozporu s platným územním plánem a bez platného povolení stavebního úřadu.

V replice k vyjádření odpůrce navrhovatel setrval na návrhu. Poznamenal, že nikdy netvrdil, že by byla celá plocha jeho pozemků v předchozím územním plánu vymezena jako zastavitelná. Odpůrce má sice pravdu v tom, že plocha NSG se „svými podmínkami podobá ploše DZ“, nicméně podstatná odlišnost spočívá právě v možnosti umístění oplocení. Za účinnosti předchozího územního plánu bylo možné na těchto plochách alespoň výjimečně umísťovat oplocení, přičemž v případě navrhovatele dokonce zastupitelstvo odpůrce udělilo výjimku pro umístění oplocení. V napadeném územním plánu je umísťování oplocení v plochách NSG výslovně zakázáno. Navrhovatel zásadně nesouhlasí s údajnou izolační funkcí plochy NSG ve vztahu k odpůrcem zmiňované komunikaci. Ta je totiž ve svém nejbližším bodu vzdálená od bližšího z pozemků více než 250 m. Jen velice obtížně si tak lze představit, že by takto vzdálená zezeň měla být vymezena právě s ohledem na uvedenou komunikaci. Ze zákresu plochy NSG je naopak zřejmé, že se jedná ve skutečnosti o pozůstatek izolační zeleně související s plánovaným a nerealizovaným obchvatem. Nelze přisvědčit ani tomu, že by snad měla segreganční zezeň sloužit ke snížení větrné eroze. Z územního plánu není vůbec patrné, že by byla daná oblast vůbec nějakým způsobem zasažená větrnou erozí, proto zde není ani žádným způsobem zdůvodněna potřeba takového opatření. O tom, že pruh segreganční zeleně vedoucí od navrhované komunikace nemůže sloužit k protierozní ochraně, svědčí i to, že by takovou zezeň nebylo možné vůbec realizovat, jak již navrhovatel podrobněji rozvedl v návrhu. Segreganční zezeň (například ve formě stromů) není možné v daném pruhu realizovat i s ohledem na existenci vedení vysokého napětí spolu s ochranným pásmem tohoto vedení na pozemku parc. č. x. V protikladu s tvrzením odpůrce je i skutečnost, že v zimních měsících proběhlo celkem dvakrát kácení vzrostlých stromů na pozemku parc. č. x. Ve vztahu k tomuto pozemku, který je ve vlastnictví odpůrce, pak vzneslo v rámci procesu pořizování změny č. 1 územního plánu zastupitelstvo odpůrce požadavek, aby bylo zadání změny územního plánu doplněno o prověření možnosti změny funkčního využití tohoto pozemku tak, aby zde bylo možné umístit veřejné dětské hřiště. Uvedené nasvědčuje tomu, že argumentace odpůrce je zcela účelová a ve skutečnosti neexistuje žádný objektivní důvod, který by odůvodňoval vymezení segreganční zeleně na pozemcích navrhovatele. Skutečnost, že segreganční zezeň byla umístěna i ve vztahu k některým sousedním pozemkům, ještě nesvědčí o zákonnosti takového postupu pořizovatele. Argumentace odpůrce vymezením pozemku parc. č. x jako plochy NSG je navíc paradoxní v tom ohledu, že se sám odpůrce snaží tuto plochu změnit. Uvádí-li odpůrce, že navrhovatel neměl důvod očekávat, že na předmětných pozemcích bylo za účinnosti předchozího územního plánu možné umístit oplocení, navrhovatel zdůraznil, že takovou výjimku k umístění oplocení od odpůrce již získal, a to usnesením jeho zastupitelstva ze dne 20. 5. 2014.

Navrhovatel nesouhlasí ani s tím, že vliv větrné eroze je v území jižně od jeho pozemků nepochybně nižší. Předně není jisté, z čeho pořizovatel v tomto ohledu vycházel, jelikož odůvodnění územního plánu o této skutečnosti mlčí a není z něj patrné, z jakých podkladů pořizovatel při hodnocení vlivu údajné větrné eroze vycházel. Navíc tato teorie odpůrce naráží na skutečnost, že i pod pozemky vymezenými jako plochy ZS dále pokračuje pás plochy NSG, která je od komunikace spojující S. a silnici č. II/101 nebo od údajného zdroje eroze vzdálená ještě více. Odkazuje-li odpůrce, pokud jde o nepřekoumatelnost

napadené změny územního plánu a její rozpor s cíli a úkoly územního plánování, na odůvodnění územního plánu, upozornil navrhovatel na to, že toto odůvodnění vesměs mluví o tom, že segregáční zeleň má chránit zástavbu před hlukovými či jinými dopady z dopravy a má rovněž protierozní funkci. Z tohoto odůvodnění však zcela jistě nevyplývá potřeba vymezení ploch NSG v území, v němž je nejbližší lokální komunikace vzdálená nejméně 250 m a žádné ohrožení větrnou erozí zde neexistuje, což ostatně územní plán ani neuvádí. Již vůbec nepostačuje odůvodnění z hlediska souladu s cíli a úkoly územního plánování. Navrhovatel současně setrval na tom, že skutečnost, že pořizovatel na jeho pozemcích vyznačil v zájmu abstraktní ochrany zástavby před vlivy neexistující, resp. vzdálené dopravy a údajné eroze plochy segregáční zeleně, aniž by pro její realizaci vytvořil jakékoliv podmínky, způsobuje neodůvodněné a dlouhotrvající omezení navrhovatele, který si svůj pozemek nemůže oplotit. Tvrzení odpůrce o dlouhodobém a koncepčním záměru při vymezení ploch segregáční zeleně je pak zpochybněno skutečností, že sám odpůrce inicioval posléze prověření změny plochy NSG na plochu pro účely dětského hřiště.

Krajský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy [§ 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, čj. 9 Ao 1/2008-34], kterými jsou existence opatření obecné povahy, aktivní žalobní legitimace navrhovatele a formulace závěrečného návrhu, resp. obecně splnění všech formálních náležitostí návrhu (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Další podmínkou pak je včasnost návrhu (§ 101b odst. 1 s. ř. s.).

Územní plán se vydává na základě § 43 odst. 4 stavebního zákona formou opatření obecné povahy. V dané věci byl územní plán skutečně vydán formou opatření obecné povahy (opatření obecné povahy ze dne 28. 5. 2014, čj. 67879/2011-MURI/OUPRR/493). Opatření obecné povahy bylo v souladu s § 173 odst. 1 správního řádu oznámeno veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena na úřední desku odpůrce dne 30. 5. 2014 a sejmuta dne 16. 6. 2014. Veřejná vyhláška tak byla vyvěšena na úřední desce po předepsanou patnáctidenní lhůtu a územní plán nabyl účinnosti dne 14. 6. 2014. Napadený akt je tedy opatřením obecné povahy, které bylo řádně vydáno a je účinné. Tato podmínka řízení tak je splněna. Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech. Navrhovatel je, jak v projednávané věci vyplývá z katastru nemovitostí a grafické části napadeného opatření obecné povahy, vlastníkem pozemků dotčených územním plánem (pozemky parc. č. x v k. ú. S. u Říčán). Navrhovatel současně tvrdí, že napadeným územním plánem a změnou využití uvedených pozemků oproti předchozímu územnímu plánu byl zkrácen na svých právech. Dotčení navrhovatele napadeným územním plánem ostatně odpůrce nikterak nezpochybňuje. Navrhovatel tedy je v projednávané věci k podání návrhu aktivně procesně legitimován. Splněna je též podmínka formulace závěrečného návrhu, neboť navrhovatel ve svém návrhu jednoznačně vymezuje, čeho se domáhá. Návrh kromě petitu obsahuje i další náležitosti požadované § 101b odst. 2 s. ř. s. a je včasný, neboť byl podán ve lhůtě podle § 101b odst. 1 s. ř. s.

Při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Toto pravidlo soudního přezkumu opatření obecné povahy bylo zavedeno s účinností od 1. 1. 2012 zákonem č. 303/2011 Sb. Podle dřívější úpravy soud nebyl vázán právními důvody návrhu; mohl tak napadené opatření obecné povahy nebo jeho část zrušit i z jiných důvodů než z těch, které navrhovatel vytkl.

Aplikoval vždy kompletní algoritmus (test) přezkumu, který byl pro tyto účely vymezen judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005 – 98, č. 740/2006 Sb. NSS). Těmito kroky algoritmu jsou: 1) přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2) přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti; 3) přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným procesním postupem; 4) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu se zákonem, v tomto kroku ve smyslu souladu s hmotným právem; 5) přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality, tedy konkrétně, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem, jakož i zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně; v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli. Nově formulovaným ustanovením §101d odst. 1 s. ř. s. však dochází k omezení rozsahu přezkumu opatření obecné povahy. Soud tedy při přezkumu opatření obecné povahy bude algoritmus (test) přezkumu v celém rozsahu aplikovat pouze za předpokladu, že navrhovatel všechny jeho kroky zahrne do návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s., viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 195/2014-47, bod 15). Při věcném posouzení návrhu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

Krajský soud rozhodl o návrhu bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci vyslovili s takovým postupem soudu výslovný souhlas (odpůrce ve vyjádření k návrhu a navrhovatel v replice). Dospěl přitom k závěru, že návrh je důvodný.

Navrhovatel se domáhá zrušení územního plánu odpůrce v části, která se týká jeho výše označených pozemků, jež byly zařazeny do ploch smíšeného nezastavěného území NSG. Jak plyne z textové části územního plánu, hlavním využitím takového území jsou „*plochy (vysoké) zeleně, jež nejsou plochami pozemků určených k plnění funkcí lesa s funkcí mj. protierozního opatření*“, přípustným využitím je „*liniová zeleň podél komunikací; meze, remízky; zeleň na plochách rekultivací; vodní plochy; trasy a stavby dopravní a technické infrastruktury; pěší cesty, cyklostezky a cyklotrasy*“, a nepřípustným využitím takové plochy jsou pak „*veškeré stavby a využití, které neodpovídají výše uvedenému využití*“. K možnosti oplocování v rámci těchto ploch textová část územního plánu uvádí „*ne*“. Soud současně vychází z toho, že předchozí územně plánovací dokumentace oplocení těchto pozemků žalobce výjimečně připouštěla, o čemž není mezi účastníky sporu a plyne to ostatně i z usnesení zastupitelstva odpůrce č. 14-05-026, které navrhovatel k návrhu připojil, z něhož se podává souhlas zastupitelstva odpůrce s oplocením výše uvedených pozemků navrhovatele. Krajský soud má tedy za to, že zařazení uvedených pozemků do ploch NSG omezuje oproti předchozímu územnímu plánu navrhovatele v nakládání s předmětným pozemkem, tedy na jeho právu vlastnickém, a projevuje se tak negativně v jeho právní sféře.

Stejně tak soud ověřil, že navrhovatel vznesl v rámci 2. a 3. opakovaného projednání návrhu územního plánu ve vztahu k využití výše označených pozemků námitku spočívající v nesouhlasu se zařazením do plochy NSG doplněnou o žádost o zařazení těchto pozemků do plochy ZS. Odpůrce námitky v obou případech zamítl s tím, že uvedené nebylo předmětem daného projednání. V rámci předchozího opakovaného projednání návrhu územního plánu vznesl totožnou námitku týkající se navrhovaného využití pozemků parc. č. x, k. ú. S. u Říčan, pan D. M. (odpůrce nezpochybil tvrzení navrhovatele, že se jedná o jeho právního předchůdce). Tato námitka byla zamítnuta s tím, že uvedené pozemky „*jsou vymezeny v*

zastavitelné ploše návrhu s funkčním označením BV (bydlení v rodinných domech – venkovské) a v nezastavitelné ploše návrhu s funkčním označením NSG (plochy smíšené nezastavěného území – zeleň segregiční). Pozemek parc. č. x byl dle ÚP SÚ veden ve funkční ploše doprovodné zeleně. Část pozemku x taktéž. Návrh ÚP rozšiřuje částečně zastavitelnou plochu pozemku x. Návrhem ÚP dochází ke zhodnocení pozemku vlastníka oproti předchozímu stavu s možností výstavby RD“.

Před přezkumem napadeného územního plánu z hlediska jednotlivých návrhových bodů směřujících především do posledního z výše vymezených bodů přezkumného algoritmu (neodůvodněnost vymezení segregiční zeleně, neproporcionálnost napadené části územního plánu a nerealizovatelnost plochy NSG na pozemcích navrhovatele) se soud nejdříve zabýval namítanou nepřezkoumatelností odůvodnění územního plánu a tvrzeným rozporem s úkoly a cíli územního plánování. Přezkoumatelné odůvodnění napadené změny územního plánu je totiž nutným předpokladem pro meritorní přezkum opatření obecné povahy ze strany soudu. K tomu lze předeslat, že požadavky na odůvodnění opatření obecné povahy upřesňuje vedle zákonné úpravy judikatura správních soudů v obecné rovině tak, že „i v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu z roku 2004). Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje jeho nepřezkoumatelnost“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Ao 3/2008-136, na který odkazuje i navrhovatelem citovaný rozsudek téhož soudu čj. 1 Ao 2/2009-86).

V projednávané věci navrhovatel vztahuje tvrzenou nepřezkoumatelnost napadené části územního plánu k požadavkům plynoucím jednak z § 18 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož „územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Za tím účelem sleduje společenský a hospodářský potenciál rozvoje“ (odst. 2), a jednak z § 19 odst. 1 písm. c) citovaného zákona, podle něhož je úkolem územního plánování mimo jiné „prověřovat a posuzovat potřebu změn v území, veřejný zájem na jejich provedení, jejich přínosy, problémy, rizika s ohledem například na veřejné zdraví, životní prostředí, geologickou stavbu území, vliv na veřejnou infrastrukturu a na její hospodárné využívání“.

K namítané nepřezkoumatelnosti krajský soud předesílá, že především nelze zaměňovat nepřezkoumatelnost odůvodnění opatření obecné povahy na straně jedné s nezákonností či nesprávností zvoleného věcného řešení na straně druhé. Stejně tak je třeba zdůraznit, že není možno důvodně požadovat po pořizovateli územního plánu, resp. odpůrci, aby odůvodnění napadeného opatření obecné povahy obsahovalo detailní argumentaci týkající se využití jednotlivých pozemků a podrobnější vysvětlení jejich zařazení do určité plochy z hlediska využití. V tomto ohledu totiž musí být přisuzována významná role též procesní aktivitě dotčených subjektů, neboť existují právní nástroje, jež mohou k ochraně svých práv v průběhu pořizování územního plánu využít. Jak již bylo výše uvedeno, navrhovatel (stejně tak jako jeho právní předchůdce) sice vznesl v rámci veřejného projednávání návrhu územního plánu ve vztahu k zařazení daných pozemků do plochy NSG námitky, nelze však přehlédnout, že tyto námitky byly velmi stručné a vyjma obecně vysloveného nesouhlasu se zařazením daných pozemků do ploch NSG se omezily na žádost o zařazení těchto pozemků do ploch ZS. Pokud by navrhovatel blíže vysvětlil důvody svého nesouhlasu a vznesl argumenty zmíněné v projednávaném návrhu, jistě by bylo povinností odpůrce na tyto argumenty reagovat a detailněji vysvětlit důvody zařazení sporných pozemků do ploch NSG. K tomu však v projednávané věci nedošlo. Jinak řečeno, pokud jde o požadavky na podobu

odůvodnění územního plánu, je nutno vždy přihlédnout jednak k tomu, jak rozsáhlé území napadený územní plán upravuje, a jednak je nutno také zohlednit, jaká byla procesní aktivita dotčených subjektů v průběhu pořizování územního plánu a jaké konkrétní argumenty vnesly.

Výše uvedené úvahy vedou zdejší soud k závěru, že namítané nepřezkoumatelnosti napadené části územního plánu nelze v projednávané věci přisvědčit. Lze sice souhlasit s navrhovatelem v tom, že především zmiňované vyhodnocení souladu s cíli a úkoly územního plánování (str. 65 odůvodnění územního plánu) představuje v nemalé části pouze reprodukcí textu zákona doplněnou o některé obecné formulace. Nelze ovšem současně přehlédnout, že toto vyhodnocení obsahuje též výslovný odkaz na další části odůvodnění napadeného územního plánu. Podle názoru zdejšího soudu je navíc nutno odůvodnění opatření obecné povahy vnímat v celém jeho kontextu a nikoliv izolovaně posuzovat nepřezkoumatelnost jeho jednotlivých částí. Vedle odkazů na části odůvodnění napadeného územního plánu, pokud jde o zařazení ploch NSG, na které odkázal již odpůrce ve vyjádření k návrhu (viz zejm. str. 8, str. 15 či str. 32 odůvodnění územního plánu), je nutno upozornit též na to, že odpůrce se otázkou zařazení pozemků do ploch NSG v různých lokalitách detailněji zabývá i v reakci na námítky dalších subjektů (srov. např. odůvodnění rozhodnutí o námítkách vznesených společností V., a. s., či M. K. vznesených pro účely veřejného projednání návrhu územního plánu dne 14. 2. 2012). Jinak řečeno, přestože umístění ploch NSG a související uspořádání území napadený územní plán odůvodňuje dosti strohým způsobem či nepřímou, z kontextu celého odůvodnění napadeného opatření obecné povahy lze alespoň elementární důvody umístění zmíněných ploch a jejich význam v území seznat (eliminace hlukové zátěže, oddělení dopravních komunikací od zástavby, oddělení zástavby od ostatní krajiny či protierozní opatření). Námítka nepřezkoumatelnosti napadeného územního plánu tedy není důvodná.

Namítá-li pak v této souvislosti navrhovatel dále v obecné rovině rozpor napadené části územního plánu s cíli a úkoly územního plánování, je třeba zdůraznit, že je to primárně odpůrce, který jakožto územní samosprávný celek nadaný ústavním právem na samosprávu svým (často výsostně) politickým rozhodnutím určuje způsob budoucího využití určitého území. Zásah soudu by byl na místě pouze tehdy, pokud by zvolená úprava měla excesivní podobu, tedy jestliže by např. byla ve vztahu k proklamovaným cílům územního plánování zjevně disproporční (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Ao 2/2007-73). Ani obecná námítka navrhovatele týkající se rozporu napadené části územního plánu s cíli a úkoly územního plánování tedy nemůže být důvodná.

Jak již bylo výše uvedeno, zbývající návrhové body vznesené navrhovatelem v projednávané věci lze souhrnně podřadit pod závěrečný krok shora popsaného algoritmu (testu) přezkumu opatření obecné povahy, který spočívá v posouzení proporcionality zvolené úpravy. Navrhovatel v této souvislosti především namítá, že umístění plochy segreganční zeleně na sporných pozemcích postrádá jakýkoliv smysl, dále že odpůrce při vymezování těchto ploch postupoval zcela svévolně a nejednotně, přičemž realizovatelnost takové plochy odpůrce ani nemůže na pozemcích navrhovatele zajistit. Odpůrce naproti tomu poukázal především na to, že segreganční zeleň v dané lokalitě izoluje obytnou zástavbu od nově navrhované komunikace spojující místní část S. a silnici č. II/101, snižuje také dopady větrné eroze a odděluje sídelní území od krajinných.

Pokud jde o posuzování proporcionality opatření obecné povahy, je třeba nejprve v obecné rovině připomenout, že ustálená judikatura správních soudů proporcionalitu vnímá

dvěma způsoby – v jejím užším a širším smyslu. Proporcionalitou v širším smyslu chápeme obecnou přiměřenost právní regulace. Mezi základní atributy právního státu patří přiměřenost práva, a z tohoto důvodu je úkolem mimo jiné právě i soudní moci přispívat svojí rozhodovací činností k rozumnému uspořádání společenských vztahů. Soudy se proto v rámci přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem věnují též otázkám, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem (kritérium potřebnosti), zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů); konečně v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu).

Po posouzení napadené části územního plánu výše vymezenými kritérii je v projednávané věci nutno dospět k závěru, že návrh je v tomto ohledu důvodný, resp. že napadená část územního plánu, pokud jde o zařazení předmětných pozemků navrhovatele do ploch NSG, neobstojí z hlediska kritérií potřebnosti, minimalizace zásahů a přiměřenosti (proporcionality v užším slova smyslu). Krajský soud v tomto ohledu vyšel především z toho, že sporné pozemky navrhovatele ze západní strany přiléhají a souvisí se zástavbou rodinných domů (mimo jiné i rodinného domu navrhovatele) v ulici M., tedy přímo navazují na zastavitelné plochy. Naproti tomu k zastavitelným plochám nacházejícím se jižním směrem od dotčených pozemků navrhovatele přiléhají plochy ZS a úzký pruh plochy NSG následuje západním směrem až v návaznosti na plochy ZS. Je tedy nutno zabývat se tím, zda v lokalitě, v níž se pozemky navrhovatele nachází, z hlediska výše uvedených kritérií (vhodnosti, minimalizace zásahů a proporcionality), je přiměřené umístit plochu NSG přímo v návaznosti na plochy zastavitelné. Jak přitom v této souvislosti dále plyne z grafické části napadeného územního plánu, plocha NSG je v dané lokalitě směrem dále na západ od pozemků navrhovatele umístěna v šířce, která téměř dvojnásobně přesahuje šířku téže plochy oddělující další zástavbu nacházející se směrem severozápadním od pozemků navrhovatele (severní část ulice U L.). Ze shora již zmíněných hledisek potřebnosti a přiměřenosti a s přihlédnutím k vysvětlení odpůrce týkajícím se umístění plochy NSG na pozemky navrhovatele není zřejmé, proč právě v této části území je vyžadován pruh plochy NSG v takovém rozsahu. Zmiňuje-li v této souvislosti odpůrce plánovanou komunikaci navazující na stávající silnici nacházející se severně od pozemků navrhovatele, je k tomu třeba uvést, že plánovaná spojovací komunikace směřuje severozápadně, zatímco sporné pozemky navrhovatele jsou orientovány směrem spíše jihozápadním. Současně je třeba dát za pravdu navrhovateli v tom, že dle příslušného měřítka grafické části napadeného územního plánu se pozemky navrhovatele od předmětné komunikace nacházejí v nejbližším bodě ve vzdálenosti cca 250 m, přičemž jsou od této komunikace ze severního směru odděleny širokým pruhem dalších pozemků zařazených taktéž do ploch NSG (resp. směrem severozápadním ještě dalšími plochami NZT). Ve vztahu k funkci ploch NSG jako území oddělujícího sídelní území od území krajinných je pak třeba poznamenat, že ani tento důvod umístění pozemků navrhovatele do ploch NSG nemůže bez dalšího obstát. Vedle již výše uvedených důvodů (nezanedbatelná šíře pozemků zařazených do ploch NSG západním směrem od pozemků navrhovatele) totiž nelze přehlédnout ani to, že směrem jižním na pozemky navrhovatele navazuje plocha ZS, přičemž směrem západním ve vzdálenosti maximálně 100 m od předmětných pozemků navazuje na plochu NSG další zástavba (jižní část ulice U L.). Pokud pak jde o funkci předmětných pozemků spočívající v protierozních opatření (odpůrcem zmiňovaná větrná eroze), zde je třeba opětovně poukázat na to, že od jihozápadu k zástavbě v ulici Mateřídoušková (a dále východně) přiléhá plocha ZS, přičemž od západu je plocha

NSG navazující na pozemky navrhovatele v dostatečné šířce k tomu, aby zmíněnou funkci plnila. O tom, že by pozemky navrhovatele v dané lokalitě plnily z hlediska protierozních opatření nějakou zvláštní či výjimečnou funkci (např. prvotní zábrana vyvýšené lokality), neplyne nic z předložených mapových podkladů, z odůvodnění územního plánu ani z tvrzení odpůrce. Ostatně protierozní opatření je třeba plánovat na zemědělské půdě, která má být chráněna.

K tomu lze ještě dodat, že krajský soud ani nad rámec důvodů plynoucích z odůvodnění napadeného územního plánu, mapových podkladů či z vyjádření odpůrce k projednávanému návrhu nezjistil žádné jiné okolnosti, které by svědčily potřebnosti zařazení pozemků navrhovatele do ploch NSG z hlediska cílů, pro které jsou plochy v rámci napadeného územního plánu využívány, aby přitom byly současně minimalizovány zásahy do práv navrhovatele. K tomu soud podotýká, že jeho úkolem je toliko posoudit, zda mezi využitím daných pozemků plynoucím z napadeného opatření obecné povahy (územního plánu) a z toho plynoucím omezením vlastníka dotčených pozemků neexistuje (i při dodržení veškerých požadavků hmotného práva a procesních pravidel) zjevný nepoměr, který nelze odůvodnit ani případným veřejným zájmem. Výsledné funkční a prostorové uspořádání území musí vždy představovat rozumný kompromis s vyvážeností mezi jednotlivými veřejnými a soukromými zájmy navzájem (srov. též závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 Ao 4/2008-88). Soud přitom v projednávané věci dospěl k závěru, že omezení, která ze zařazení daných pozemků do ploch NSG navrhovateli plynou (mj. navrhovatelem tvrzená nemožnost jeho pozemky přiléhající k zástavbě oplotit), nejsou nezbytně potřebná pro dosažení cílů daného územního plánu, v dostatečně úzké míře s nimi nesouvisí a nepředstavují nejmenší možnou míru zásahů do práv navrhovatele, kterou by bylo s ohledem na umístění daných pozemků možno důvodně požadovat. I kdyby pak skutečně plocha NSG v dané lokalitě měla plnit odpůrcem uvedené cíle, jak jsou zmíněny shora, povolení oplocení pozemků by jejich dosažení neznemožňovalo. Zákaz oplocení tedy není nezbytným opatřením k dosažení deklarovaných cílů, ostatně navrhovatel již jednou souhlas s oplocením uvedených pozemků obdržel a napadené opatření obecné povahy lze v tomto ohledu považovat za excesivní zásah do jeho práv.

V návaznosti na shora uvedené proto soud dospěl k závěru, že návrh je důvodný, a proto napadené opatření obecné povahy – územní plán města Říčany v části textového a grafického vymezení plochy NSG na pozemcích parc. č. x v k. ú. S. u Říčan, zrušil, a to ke dni právní moci tohoto rozsudku (§ 101d odst. 2 věta první s. ř. s.). Ve vztahu k petitu navrhovatele, který se současně domáhal toho, aby bylo též zrušeno i vymezení hranic zastavitelného území na daných pozemcích, soud pouze podotýká, že touto částí návrhu nebylo nutno se samostatně zabývat, neboť (ne)zastavitelnost určitého území plynoucí z územního plánu je vlastností příslušného pozemku navazující na jeho zařazení v rámci určité plochy, což je pro jeho další využití (včetně případné zastavitelnosti) určující. Jinak řečeno, zastavitelnost pozemku je právě důsledkem jeho zařazení do určité plochy, přičemž návrhu na zrušení zařazení pozemků navrhovatele v rámci plochy NSG soud v projednávané věci vyhověl. Navrhovatelem požadovaný výrok by tedy na výsledku tohoto řízení ani na vázanosti odpůrce tímto rozsudkem nemohl ničeho změnit.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Odpůrce právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť ve věci nebyl úspěšný. Úspěšnému navrhovateli přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 17.342 Kč. Náklady navrhovatele jsou představovány jednak zaplaceným soudním poplatkem ve výši

5.000 Kč, a jednak odměnou jeho zástupce, která se skládá ze tří úkonů právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, sepsání návrhu, sepsání repliky) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, k čemuž je třeba připočítat třikrát režijní paušál po 300 Kč za náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, to vše (vyjma zaplaceného soudního poplatku) navýšeno o náhradu 21% DPH ve výši 2.142 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 5. dubna 2016

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová